

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

EURO TAXI HATĚ s.r.o., IČO 24680109
sídlem Husinecká 903/10, Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Monikou Zatloukalovou
sídlem Veleslavínova 7, Olomouc

proti
žalovanému

Ministerstvo financí
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č.j. MF-77775/2014/1603-2/1900, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 12. 2014, č.j. MF-77775/2014/1603-3/1900,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 12. 2014, č.j. MF-77775/2014/1603-3/1900, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravních agend, ze dne 30. 9. 2014, č.j. MHMP 1388403/2014, ve věci porušení cenových předpisů – překročení úředně stanovené ceny v taxislužbě a uložení pokuty (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). V případě, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, se žalobce eventuálně domáhal snížení, resp. upuštění od uložené pokuty, kterou považoval za nepřiměřenou s ohledem na jeho majetkové poměry.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Prvoinstančním rozhodnutím Magistrát hl. m. Prahy rozhodl o porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), žalobcem z důvodu, že dne 5. 3. 2014 řidič - zaměstnanec žalobce nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem VW Passat na trase ulice Pařížská, Praha 1 – ulice Aviatická, letiště Václava Havla, Praha 6, částku 1 400 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení o maximálních cenách“), byl oprávněn účtovat částku maximálně ve výši 480 Kč. Žalobci proto byla dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a povinnost dle § 79 odst. 5 správního řádu nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
4. Žalovaný následně zamítl odvolání žalobce, přičemž uvedl, že právní úprava odpovědnosti právnických osob za porušení cenových předpisů je založena na tzv. objektivní odpovědnosti, správní orgány nemají povinnosti zkoumat zavinění odpovědné právnické žaloby. Zprostit se odpovědnosti je možné pouze za podmínek uvedených v § 17 odst. 1 zákona o cenách. V daném případě však neexistovaly žádné okolnosti, které by mohly poskytnout argumenty pro uplatnění liberačních důvodů, přičemž žalobce nevyvinul úsilí, aby prokázal, že se snažil zabránit porušení cenového předpisu. K porušování cenových předpisů zaměstnanci žalobce přitom dochází opakovaně řadu let, což bylo do spisu doloženo kopiemi rozhodnutí z let 2011-2014. Dále žalovaný shledal, že stvrzenka k předmětné jízdě, vytištěná po jejím skončení a znějící na částku 141 Kč, je sice listinným důkazem, ale pouze o tom, že taková stvrzenka byla na tuto částku z taxametry vytištěna. Nemůže být však důkazem, že uvedená částka byla řidičem skutečně požadována od cestujících ve vozidle a zaplacená. Žádné další podklady nebyly žalobcem předloženy. Nedodržení cenových předpisů je prokázáno svědeckými výpověďmi, vyloučena je i možná záměna vozidel, když cestující popsali jak trasu, tak i vozidlo a SPZ. Žalovaný dále konstatoval, že tržba, byť by její výše byla v rozporu se zákonem, je příjmem provozovatele, neboť řidič jedná jménem provozovatele. K námitce ohledně podjatosti správního orgánu žalovaný uvedl, že neshledal důvod, proč by měl být žalobce neodůvodněně znevýhodňován a poškozován. K námitkám uvedeným v průběhu řízení před Magistrátem hl. m. Prahy žalovaný sdělil, že pracovní zařazení cestujících – figurantů

u Magistrátu hl. m. Prahy nemá vliv na porušení cenových předpisů, neboť byli při jízdě v pozici cestujících, nikoli zaměstnanců. Používání cizího jazyka cestujícími není procesní vadou, když řidič a cestující nebyli v úředním styku. Cestující rovněž nejsou povinni žádat o vydání stvrzenky. Tvzení žalobce ohledně instruování figurantů a ponechání si části svěřených prostředků jsou nepodložená tvrzení. Žalovaný rovněž došel k závěru, že výše pokuty byla řádně a obsáhle zdůvodněna, přičemž dosahuje jedné čtvrtiny možného rozpětí, nejednalo se navíc o první porušení právních předpisů ze strany žalobce.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, nevypořádal se dostatečně se všemi námitkami žalobce a rovněž nesprávně aplikoval ustanovení příslušných právních předpisů. Konkrétně žalobce vznesl celkem 15 žalobních bodů:
 - 1) Řidič žalobce postupoval v souladu s předpisy, když cestujícím vytiskl záznam o přepravě, který je součástí spisového materiálu, a částku uvedenou v záznamu po cestujících také požadoval. Správní orgány však vycházely výlučně z tvrzení cestujících, resp. jejich svědeckých výpovědí, kterým dávají nedůvodně přednost, a nedostatečně se vypořádaly s existencí záznamu o přepravě, který nezákonně ignorují.
 - 2) Oznámení cestujících o poskytnuté přepravě jsou až na výjimky identické. Po jejich sepsání však nedošlo k přímé konfrontaci s řidičem, ani tato nebyla řidiči předložena při prováděné kontrole, aby měl možnost se k nim vyjádřit.
 - 3) Nebyla vyloučena možnost záměny vozidla taxislužby.
 - 4) V oznámeních o poskytnuté přepravě ani v protokolech o výpovědích nejsou svědci dostatečně označeni.
 - 5) Kontrolní protokol ze dne 7. 4. 2014 nesplňuje zákonné požadavky, například dle § 12 odst. 1 kontrolního řádu chybí označení přizvané osoby – cestujících, důvod přizvání, zahajovací kontrolní úkon a den provedení, kontrolní úkon předcházející vyhotovení protokolu a den provedení.
 - 6) V rozporu s § 20 kontrolního řádu nebyli svědci zbaveni povinnosti mlčenlivosti před výsledkem.
 - 7) Cestující měli při přepravě na základě § 28 kontrolního řádu ve spojení se správním řádem používat při kontrole úřední jazyk, tj. češtinu nebo slovenštinu, nikoli předstírat anglicky hovořící osoby.
 - 8) Ze spisového materiálu nevyplývá, jakým způsobem došlo k porovnání či vyúčtování částky 1 400 Kč, kterou měli cestující uhradit za jízdu, částky, kterou měli pracovníkovi Magistrátu hl. m. Prahy vrátit, a částky, kterou na jízdu obdrželi.
 - 9) Nebylo doplněno dokazování pracovními smlouvami cestujících, kteří by měli být seznámeni s problematikou taxislužby, což je významné z hlediska jejich identifikace a motivace.
 - 10) Správní orgány pochybily, když neprovedly výsledek řidiče, čímž ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu nebyl objektivně zjištěn stav věci, neboť nedošlo ke konfrontaci s výpověďmi cestujících.

11) Existují pochybnosti ohledně nepodjatosti správního orgánu I. stupně s ohledem na jeho tvrzení uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, dle kterého existuje silný veřejný zájem, aby žalobce v daném oboru činnosti již nepůsobil.

12) Správní orgány se nevypořádaly s tím, že žalobce jako právnická osoba učinil vše, aby případnému porušení povinností zabránil, přičemž žalobce nemá vliv na jednání řidiče při poskytování dopravy (§ 17 odst. 1 zákona o cenách).

13) Výrok prvoinstančního rozhodnutí nesplňuje podmínky dle § 68 správního řádu.

14) Správní orgány se nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty, nezabývaly se majetkovými poměry žalobce, ani výchovným účinkem ukládané sankce, přičemž tato je nepřiměřeně a neodůvodněně přísná.

15) Žalovaný rovněž dostatečně neodůvodnil povinnost žalobce uhradit náklady správního řízení.

Písemností ze dne 20. 2. 2015, doručené soudu téhož dne, žalobce doplnil tvrzení učiněná v žalobě. Uvedl, že dosavadní výše pokut, která mu byla uložena, činí celkově cca 190 000 Kč. Nyní uložená pokuta ve výši 250 000 Kč je tedy výjimečná a přesahuje praxi správních orgánů. Dále zopakoval, že není schopen ovlivnit jednání řidiče při jízdě. Řidič má zkoušku z předpisů a splňuje všechny další předpoklady pro výkon taxislužby, jeho vozidlo je vybaveno taxametrem. Řidič je povinen postupovat při výkonu činnosti v souladu s § 301 zákoníku práce a dodržovat další předpisy. Žalobce znovu uvedl, že správní orgány se nezabývaly splněním podmínek pro postup dle § 17 odst. 1 zákona o cenách. Při stanovení výše pokuty nebyl respektován rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2018-133, když se správní orgány nezabývaly majetkovými poměry ani hospodářskými výsledky žalobce. Od 1. 1. 2015 přitom žalobce nepodniká, nemá žádné zaměstnance, nevykazuje příjmy a není schopen uhradit uloženou pokutu. S řidiči, kteří porušovali předpisy, ukončil v dubnu 2014 spolupráci.

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření uvedl, že Magistrát hl. m. Prahy postupoval v souladu s cenovými předpisy, vyjádřil se ke všem úkonům a reagoval na všechny námitky žalobce. Důkaz o požadované ceně mohou poskytnout v případě různých tvrzení pouze svědecké výpovědi, není tak podstatné na jakou částku byla předložena stvrzenka a záznam o přepravě, ale kolik bylo ve skutečnosti požadováno a zapláceno, přičemž v dané věci došlo k překročení maximální ceny jízdného o 920 Kč. Ohledně předstírání, že cestující nehovoří českým jazykem, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dále uvedl, že se v dané věci nejednalo o úkon ve správním řízení ani o úkon ve smyslu části čtvrté správního řádu. Při podání svědeckých výpovědí byla konkrétní jízda dostatečně identifikována, rovněž oznámení o poskytnuté přepravě jsou součástí spisového materiálu. Cestující byly správním orgánem dostatečně identifikovány, údaj ohledně jejich zaměstnání u Magistrátu hl. m. Prahy jejich identifikaci pouze upřesňuje. Založení pracovních smluv není pro objasnění případu potřebné. Vyúčtování peněz cestujícími obdržených od Magistrátu hl. m. Prahy není předmětem správního řízení a námitka ohledně zbavení mlčenlivosti svědků před výslechem je irelevantní. Kontrolní protokol obsahuje potřebná kontrolní zjištění a všechny podstatné náležitosti. Provedení výslechu řidiče závisí na úvaze správního orgánu, přičemž tento neměl pochyb ohledně uskutečnění přepravy a okolností popsanych v podkladech. Žalobce přitom nenavrhl provedení důkazu výslechem řidičem, ačkoli tak učinit mohl. Žalovaný zopakoval, že nemá povinnost zkoumat zavinění právnické osoby, postačí prokázání

porušení cenového předpisu, přičemž ani žádné liberační důvody v daném případě nejsou. Výroky rozhodnutí byly v souladu se zákonem, když údaje o cestujících nejsou jeho náležitostí. Rovněž výše pokuty byla řádně zdůvodněna s přihlédnutím k opakovanému porušení cenových předpisů. Odůvodnění náhrady nákladů řízení vychází z prokázání porušení cenových předpisů.

III.

Posouzení žaloby

7. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
8. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
9. Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.
10. Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.
11. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.
12. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).
13. Podle § 17 odst. 1 zákona o cenách právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
14. Podle § 17 odst. 2 zákona o cenách při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
15. Podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Proávající právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.
16. Po provedeném řízení dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. **Ad 1)** Správní orgány vycházely výlučně z tvrzení cestujících, dle kterých řidič požadoval za jízdu částku ve výši 1 400 Kč. Nedostatečně se vypořádaly s existencí záznamu o přepravě, který nezákonně ignorují.

18. V posuzované věci je mezi účastníky sporná výše částky požadovaná za poskytnutou přepravu zaměstnancem žalobce, přičemž ve spisovém materiálu jsou k dispozici informace cestujících, které byly zaznamenány v oznámeních o poskytnuté přepravě, dále protokol o cenové kontrole sepsaný kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy bezprostředně po provedení přepravy, fotokopie záznamu o přepravě - stvrzenky. Magistrát hl. m. Prahy nařídil rovněž provedení důkazu svědeckou výpovědí cestujících k následnému potvrzení jejich tvrzení.
19. Městský soud k námitce žalobce ohledně vycházení z informací cestujících, resp. jejich svědeckých výpovědí předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2005, č.j. 2 Afs 104/2005 - 81, týkající se provádění cenové kontroly za pomoci externích zaměstnanců, ve kterém soud konstatoval: „[P]raxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“
20. Z uvedeného je zřejmé, že již samotné poznatky od cestujících mohou být samy o osobě postačující pro následné konstatování porušení příslušného právního předpisu. Cestující na svých tvrzeních setrvali i v postavení svědků poté, co byli poučeni o povinnosti poskytnout svědeckou výpověď a povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet (§ 55 odst. 1 správního řádu). Z tohoto důvodu nebyl důvod považovat svědectví za nevěrohodná. Městský soud proto shledal, že napadené rozhodnutí mělo oporu v poznatcích cestujících, kteří byli přímými svědky jednání, při němž došlo k porušení cenových předpisů, a současně i v listinných důkazech, jimiž jsou protokol a oznámení cestujících o poskytnuté přepravě. S ohledem na skutkovou podstatu správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je přitom klíčové, jaká částka za poskytnutou službu byla skutečně požadována, nikoli jaká byla uvedena na stvrzence či taxamtru (tento závěr aproboval v nález ze dne 10. 1. 2017, sp. zn. II.ÚS 4146/16, mimo jiné i Ústavní soud).
21. Městský soud proto konstatuje, že dokazování provedené správními orgány bylo v souladu s § 3 správního řádu a vedlo ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obě oznámení o poskytnuté přepravě, protokol o cenové kontrole sepsaný pověřeným kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy shodně prokázaly, že řidič za poskytnutou přepravu požadoval částku 1 410 Kč, což je více, než dovoluje maximální cena stanovená nařízením o maximálních cenách. Soud se rovněž ztotožnil s úvahou správních orgánů, že částka 141 Kč za uvedenou přepravu na trase v délce 15,2 km je natolik nízká, že působí absurdně. Dle soudu svědčí ve prospěch skutkové verzi cestujících, podle níž byla požadovaná částka mnohem vyšší. Z výše uvedeného vyplývá a na základě důkazů bylo prokázáno, že řidič po cestujících požadoval částku 1 410 Kč, tj. částku převyšující maximální stanovenou cenu o 920 Kč. Námitku žalobce proto městský soud neshledal důvodnou.
22. **Ad 2)** Dle žalobce oznámení o poskytnuté přepravě obsahují až na výjimky identický text. Po jejich sepsání však nedošlo k přímé konfrontaci s řidičem, ani tato nebyla řidiči předložena při provádění kontroly, aby měl možnost se k nim vyjádřit. Žalobce se rovněž domnívá, že není možné, aby si cestující – svědci s odstupem 6 měsíců pamatovali údaje o

žalobci, jeho zaměstnanci a vozidle (SPZ). Dovojuje proto, že svědci museli mít před výsledkem oznámení k dispozici, resp. spolupracovali vzájemně či s třetí osobou.

23. Městský soud k tomu uvádí, že s ohledem na časovou bezprostřednost sepsání oznámení po vykonání jízdy je naopak v pořádku, když cestující uvedli totožné základní identifikační údaje k vozidlu a k dalším skutečnostem uvedeným v oznámeních. Městský soud rovněž shledal, že z kontrolního ani ze správního řádu nelze dovodit povinnost bezprostřední konfrontace či poskytnutí oznámení zaměstnanci žalobce spolu s kontrolním protokolem již při samotné kontrole. Rovněž skutečnost, že si svědci pamatovali identifikační údaje i s odstupem 6 měsíců nijak nesnižuje věrohodnost jejich výpovědí v nyní posuzované věci. Míra uchování jednotlivých událostí v paměti je rozdílná a závisí na mnoha faktorech. Žalobce měl navíc možnost se svědeckých výpovědí zúčastnit, čehož ovšem nevyužil. Tvzení ohledně možné vzájemné spolupráce svědků navzájem či s třetí osobou, případně disponování oznámeními před samotným výsledkem městský soud vyhodnotil jako pouhou a ničím nepodloženou spekulaci, kterou žalobce neprokázal a ani k prokázání nenavrl žádné důkazní prostředky. Námitka není důvodná.
24. **Ad 3)** Rovněž žalobcovu námitku ohledně možné záměny vozidla s ohledem na provedení kontroly až na odjezdové komunikaci zpět do města, nikoli tedy bezprostředně po ukončení jízdy, navíc ve frekventované době, považuje městský soud za neopodstatněnou.
25. Identifikaci vozidla nadevší pochybnost prokazují protokol a oznámení o poskytnuté přepravě, která cestující sepsali bezprostředně po ukončení přepravy. Tyto důkazy ve vzájemném kontextu a v časové návaznosti identifikují předmětné vozidlo (především jeho typ a SPZ) a danou trasu, přičemž není mezi účastníky dále pochyb o tom, že toto vozidlo v den kontroly řídil zaměstnanec žalobce. Námitka není důvodná.
26. **Ad 4)** Žalobce se domnívá, že v oznámeních o poskytnuté přepravě ani v protokolech o výpovědích nebyly cestující - svědci dostatečně označeni. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil.
27. V rozsudku ze dne 25. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016-39, Nejvyšší správní soud uvedl: „[S]vědci musejí být ve spise identifikováni alespoň tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou. Aplikováno na stěžovatelskou věc, ze spisu musí plynout, že předvolané svědkyně jsou tytéž osoby, které byly jako cestující přítomny při přepravě vozidlem taxi, během níž bylo zjištěno porušení cenových předpisů.“ V nyní posuzované věci je přitom tato skutečnost ze spisového materiálu zřejmá. V oznámeních o poskytnuté přepravě, sepsaných po provedení přepravy, jsou čitelně uvedena jména a data narození cestujících. Tyto odpovídají jménům a datům narození uvedeným v protokolech o výsledku svědka ze dne 11. 9. 2014. Městský soud proto shledal, že cestující – svědci byli proto ve spisovém materiálu dostatečně identifikováni tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou. Námitku proto neshledal důvodnou.
28. **Ad 5)** Podle žalobce kontrolní protokol ze dne 7. 4. 2014 nesplňuje zákonné požadavky dle § 12 odst. 1 písm. c), f) a g) kontrolního řádu; chybí označení přizvané osoby – cestujících, důvod přizvání, den provedení zahajovacího kontrolního úkon, den posledního kontrolního úkonu předcházejícího vyhotovení protokolu.

Podle § 12 odst. 1 písm. c), f) a g) kontrolního řádu protokol o kontrole obsahuje

- označení přizvané osoby, včetně důvodu jejího přizvání,

- kontrolní úkon, jímž byla kontrola zahájena, a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden,
 - poslední kontrolní úkon předcházející vyhotovení protokolu o kontrole a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden,
29. K námitce žalobce městský soud v první řadě shledal, že v posuzované věci je součástí spisového materiálu protokol ze dne 5. 3. 2014 o kontrole č. C/20140305/1/Ht, nikoli žalobcem uváděný protokol ze dne 7. 4. 2014, č. C/20140303/1/Ht. Dále soud nesouhlasí s tím, že by v protokolu chybělo označení cestujících, neboť ti jsou zde uvedeni a důvod přizvání zde koresponduje s účelem – přeprava formou taxislužby. Jelikož se jednalo o kontrolu provedenou na místě lze za první a poslední den považovat samotný den provedení kontroly, tj. 5. 3. 2014. Námitka proto není důvodná.
30. **Ad 6)** Žalobce namítá, že ve smyslu § 20 kontrolního řádu nebyli svědci zbaveni povinnosti mlčenlivosti před výsledkem.
31. Podle § 20 odst. 1 kontrolního řádu kontrolující nebo přizvaná osoba má povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděla v souvislosti s kontrolou nebo s úkony předcházejícími kontrole, a nezneužívat takto získaných informací.
32. Podle § 20 odst. 3 kontrolního řádu kontrolujícího nebo přizvanou osobu může povinnost mlčenlivosti zprostit ten, v jehož zájmu tuto povinnost kontrolující nebo přizvaná osoba má, anebo ve veřejném zájmu nadřazená osoba kontrolujícího.
33. Součástí správního spisu Magistrátu hl. m. Prahy jsou i pověření přizvaných osob ze dne 2. 1. 2014, kterými byli O. Ž. a H. V. přizváni k účasti na kontrole v souladu s § 6 kontrolního řádu. Tytéž osoby sepsaly jako cestující oznámení o poskytnuté přepravě, na základě kterých následně pověřený kontrolní pracovník provedl kontrolu a sepsal kontrolní protokol. Přestože tedy cestující nebyli přímo v postavení kontrolující osoby, neboť tou byla na základě pověření J., jednalo se v jejich případě o osoby vystupující v postavení přizvaných osob, jak předpokládá kontrolní řád.
34. Městský soud vyšel z toho, že mlčenlivost není absolutní, k prolomení mlčenlivosti dochází za určitých podmínek například s ohledem na celospolečenské zájmy, jako je ochrana zdraví, života, veřejného pořádku či bezpečnosti atd. K prolomení mlčenlivosti však musí dojít v souladu s právními předpisy. Jedním z důvodů, pro které lze v posuzované věci povinnost mlčenlivosti prolomit je, že se tak děje ve veřejném zájmu (§ 20 odst. 3 kontrolního řádu), přičemž veřejný zájem je neurčitým právním pojmem, který není zpravidla právními předpisy definován, správní orgány jej definují až v rámci vlastní rozhodovací činnosti. Již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 9. 1994, č.j. 6A 197/93-18, přitom konstatoval, že cílem právní úpravy odpovědnosti za správní delikty právnických či fyzických osob je zajistit dodržování povinností stanovených zákonem na ochranu hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem, a postihovat protiprávní jednání, jež je v rozporu se zájmy společnosti, je společensky škodlivé nebo nebezpečné. Rovněž správní orgány v nyní projednávané věci argumentovaly veřejným zájmem na potrestání žalobce s ohledem na nežádoucí dopady předražování jízdného.
35. Magistrát hl. m. Prahy se tedy dle soudu skutečně dopustil pochybení, pokud v rámci řízení svědci nebyli zproštěni mlčenlivosti před jejich výsledkem a toto pochybení žalovaný v odvolacím řízení, resp. v napadeném rozhodnutí nijak nerefletoval. Současné

však městský soud konstatuje, že nezbavením mlčenlivosti nebylo v rámci řízení porušeno žádné právo žalobce. Skutečnosti, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti, se týkaly toliko cestujících, řidiče žalobce a deliktčního jednání. Nezbavení mlčenlivosti tak v tomto případě nezasahuje do práv žalobce, což ostatně sám žalobce ani v žalobě netvrdí, jedná se však o předpoklad pro zrušení rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti, popřípadě pro podstatné vady předcházejícího řízení, které městský soud pouze na základě nezbavení mlčenlivosti neshledal.

36. Nad rámec výše uvedeného městský soud dodává, že podle § 25 odst. 4 kontrolního řádu kontrolní orgán předá svá zjištění o nedostacích příslušnému orgánu, který je oprávněn ve své působnosti činit opatření k nápravě zjištěného stavu nebo ukládat sankce za zjištěné nedostatky. V nyní posuzované věci byly přitom obsahem svědeckých výpovědí toliko skutečnosti, které se shodovaly s již předanými zjištěními. Městský soud proto neshledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí.
37. **Ad 7)** Žalobce se dále domnívá, že cestující měli při přepravě ve smyslu § 28 kontrolního řádu ve spojení se správním řádem používat při kontrole úřední jazyk, tj. češtinu nebo slovenštinu, nikoli předstírat anglicky hovořící osoby.
38. Rovněž této námitce nemohl soud přisvědčit, neboť případná komunikace cestujících - figurantů s řidičem v anglickém či jiném jazyce nesouvisí s vedením řízení v jednacím jazyce ve smyslu § 16 správního řádu. V této souvislosti městský soud opět odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005-81, ve kterém soud uznal, že správní orgány mohou efektivní kontrolu cenových předpisů provádět i prostřednictvím cizinců či osob, kteří se za cizince vydávají. Figuranti zde vystupují jako cestující, tedy nikoli jako úřední osoby, a proto jim nelze ukládat povinnost užívat úřední jazyk. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že cestující byli ve smyslu § 6 kontrolního řádu rovněž v postavení přizvaných osob. Neměli však postavení kontrolující osoby, jak soud popsal v Ad 6). Námitka tedy není důvodná.
39. **Ad 8) a 9)** Dále městský soud shledal, že žalobcem uváděné skutečnosti ohledně možné (ne)znalosti problematiky taxislužby cestujícími, nedoplnění dokazování o pracovní smlouvy cestujících, či jakým způsobem vykážali příslušnému pracovníkovi Magistrátu hl. m. Prahy zaplacení jízdného, nejsou pro posouzení deliktčního jednání žalobce rozhodné. Z tohoto důvodu nebylo toto nutné prokazovat a námitka není důvodná.
40. **Ad 10)** Pokud jde o námitku, že správní orgány pochybily, když nevyslechly řidiče taxislužby, městský soud konstatoval, že žalobce v projednávané věci nikdy v průběhu řízení neuplatnil návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí této osoby. Přestože žalobce měl v rámci správního řízení možnost uplatňovat svá procesní práva, navrhopvat výslech svědků či provedení jiných důkazů, a to včetně svědectví jeho zaměstnance - řidiče, neučinil tak. Rovněž na ústní jednání konané dne 11. 9. 2014 se za žalobce nikdo nedostavil, byť mu bylo ze strany správního orgánu řádně doručeno oznámení o nařízení ústního jednání výslechem svědků.
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016-39, ohledně totožné námitky žalobce podotkl: „[S]právní orgán skutečně není povinen vždy a za každých okolností provádět důkaz výslechem řidiče v řízení o uložení pokuty podle zákona o cenách při výkonu taxislužby. Pokud z provedených důkazů nevyplyvá žádný rozpor a je zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 správního řádu), není nutno takto zjištěný stav dále doplňovat. Jak již soud uvedl výše, v projednávané věci vznikla pochybnost ohledně částky

uvedené po ukončení jízdy na taxamtru, její osvětlení by však nemělo žádný vliv na závěr ohledně viny za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Naopak skutečnost, jakou částku požadoval řidič uhradit po ukončení přepravy, vyplývá ze získaných důkazních prostředků zcela jasně.“

42. Žalobce v nyní projednávané věci svých práv a procesních nástrojů nevyužil. Místo toho zvolil procesní strategii, kdy trval na tom, že jeho řidič požadoval po cestujících jinou částku, než uvedli cestující. Jelikož žalobce ve svých písemných podáních neuplatnil důkazní návrh výpovědí řidiče a ústních jednání se nezúčastnil, nelze dojít k závěru o pochybení správních orgánů z důvodu opomenutého důkazu. Z tohoto důvodu se projednávaná věc liší od sporu stejných účastníků, který rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 As 39/2015 - 75). Městský soud proto neshledal tuto námitku důvodnou.
43. **Ad 11)** Dle žalobce jsou zde dále pochybnosti ohledně nepodjatosti správního orgánu I. stupně s ohledem na jeho tvrzení uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, dle kterého existuje silný veřejný zájem, aby žalobce v daném oboru činnosti již nepůsobil.
44. Městský soud se však ani s touto námitkou neztotožnil, neboť z Magistrátem hl. m. Prahy použité formulace: „*Dle správního orgánu existuje právě v tomto případě silný veřejný zájem na tom, aby tento dopravce v daném oboru činnosti již nepůsobil*“, nelze dovozovat podjatost zaměstnanců magistrátu. Dle § 50 odst. 3 věta první správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V nyní projednávané věci Magistrát hl. m. Prahy výše uvedené tvrzení pronesl v kontextu konstatování, že pro řádné rozhodnutí ve věci, tj. především při posuzování trvání na přiměřenosti výše uložené sankce, bylo nezbytné zohlednit vyjma jiných zákonem stanovených kritérií rovněž všechny žalobcem v minulosti spáchané správní delikty a další okolnosti. Námitka tedy není důvodná.
45. **Ad 12)** Ani námitku že se správní orgány nevypořádaly s tím, že žalobce jako právnická osoba učinil vše, aby případnému porušení povinností zabránil, přičemž žalobce nemá vliv na jednání řidiče při poskytování dopravy, neshledal městský soud důvodnou.
46. Odpovědnost právnické osoby za správní delikt uvedený v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je svou povahou objektivní, u právnické osoby se z tohoto důvodu nezkoumá její zavinění. To je v souladu s nezbytností chránit veřejný zájem na nepředražování služeb, který je na úseku taxislužby zvlášť rizikový (k tomu v širších souvislostech viz usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 692/06). I přes objektivní povahu této odpovědnosti se však nejedná o odpovědnost absolutní, jelikož zákon o cenách v § 17 odst. 1 obsahuje liberační důvod, jehož se ostatně žalobce domáhal.
47. Ustanovení § 17 odst. 1 zákona o cenách stanoví, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Za veškeré úsilí ve smyslu daného liberačního důvodu je třeba považovat soubor opatření a činností, které mají preventivní účel a jsou dostatečné k tomu, aby zabránily porušování či neplnění právních povinností za běžných okolností. Již ze samotné dikce § 17 odst. 1 zákona o cenách je zřejmé, že břemeno tvrzení i důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění liberačního důvodu nese právnická osoba. To však žalobce v projednávané věci neunesl.

48. Žalobce neuvedl preventivní opatření, která by zavedl za účelem předcházení deliktům na úseku předraženého jízdného, pouze odkázal na to, že řidič měl zkoušku z předpisů, které je povinen dodržovat při výkonu taxislužby, a splňuje všechny další předpoklady pro výkon taxislužby, vozidlo bylo také řádně vybaveno taxametrem. K tomu městský soud konstatuje, že obecné odkazy na právní předpisy a zákonné povinnosti zaměstnanců nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o cenách ani za zavedení dostatečných preventivních opatření ze strany stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č.j. 6 As 159/2016 – 40). Jelikož na jiná opatření žalobce nepoukázal, nepřicházela aplikace liberačního důvodu uvedeného v § 17 odst. 1 zákona o cenách v úvahu a správní orgány v této souvislosti nepochybily. Námitka proto není důvodná.
49. **Ad 13)** Žalobce se dále domnívá, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje náležitosti dle § 68 správního řádu, neboť neobsahuje údaje o cestujících, o tom, zda jsou zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, přesný popis trasy, po které byla jízda z ul. Pařížské na letiště uskutečněna, tedy skutek není popsán ve výroku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.
50. K námitce ohledně neúplného výroku prvostupňového rozhodnutí městský soud konstatuje, že neuvedení údajů o cestujících, o jejich zaměstnání a přesný popis trasy není znakem příslušné skutkové podstaty deliktu. Jejich uvedení v tzv. skutkové větě ve výroku proto není nutné, resp. Magistrátem hl. m. Prahy uvedení trasy ve výroku formulací „*ulice Pařížská, Praha 1 – ulice Aviatická, letiště Václava Havla, Praha 6 (vzdálenost 15,2 km)*“ je dostatečné s ohledem na nezaměnitelnost. Námitku proto soud neshledal důvodnou.
51. **Ad 14)** Městský soud se rovněž neztotožňuje s námitkou, že by správní orgány řádně neodůvodnily výši žalobci uložené pokuty. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že Magistrát hl. m. Prahy přihlédl jak k výši neoprávněného majetkového prospěchu na straně žalobce ve výši 920 Kč, když o tuto částku byla překročena maximální úředně stanovená cena přepravy, tak i k řadě dalších relevantních okolností; zejména v míře zavinění a poškození dobrého jména hlavního města Prahy. Správní orgány zohlednily i skutečnost, že ze strany žalobce se nejedná o první porušení cenových předpisů. Výše uvedené skutečnosti proto dle soudu dokládají závažnost žalobcem spáchaného správního deliktu, k níž má správní orgán ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o cenách při určení výměry pokuty přihlížet, což se také stalo.
52. Dále městský soud shledal, že sám žalobce v průběhu řízení před Magistrátem hl. m. Prahy ani v odvolacím řízení nenamítal, že by výše pokuty pro něj byla likvidační, resp. v tomto ohledu nedoložil své majetkové poměry. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 - 133, uvedl: „*V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo z ústavního pořádku... Tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako „záchranná brzda“, tedy zmíněný korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy brozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřijatelný likvidační charakter.*“ Nicméně současně zde Nejvyšší správní soud připustil výjimky ze zákazu likvidačního charakteru pokut: „*Bude tomu tak u zvlášť závažných správních deliktů spáchaných právníckými osobami, nebo v situaci, kdy se právnícká osoba závažných správních deliktů dopouští opakovaně a předchozí mírnější sankce se ukázaly*

jako neúčinné, nebo v případech, kdy samotná právnická osoba byla fakticky založena za účelem provádění protiprávní činnosti, a je zde tak velmi silný veřejný zájem na tom, aby tato právnická osoba v daném oboru činnosti již nepůsobila, a zároveň podle příslušné právní úpravy není možné za daný správní delikt uložit právnické osobě trest zákazu činnosti či jiný trest s obdobným účinkem.“ V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016 – 39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval: „Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.“

53. Jelikož v průběhu správního řízení žalobce nepředložil žádné podklady, z nichž by mohly správní orgány uvažovat o jeho osobních a majetkových poměrech a ze správního řízení žádné obdobné informace, kterých by bylo možno se dovolávat ohledně osobních a majetkových poměrů, nevyplynuly, Magistrát hl. m. Prahy stanovil výši pokuty za použití kritérií dle § 17 odst. 2 zákona o cenách, přičemž zohlednil i to, že již v minulosti byly žalobci uloženy pokuty za nerespektování cenových předpisů. To jej však neodradilo od opětovného porušování zákona. Z kopií rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy v jiných věcech žalobce, které jsou součástí spisového materiálu a které se rovněž týkají překročení úředně stanovené maximální ceny, je rovněž zřejmé, že se sankce zvyšovaly postupně. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 - 133: *„Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“*
54. Magistrát hl. m. Prahy v posuzované věci odkázal na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ohledně možnosti uplatnění výjimek ze zákazu likvidačních pokut, přičemž se Magistrát hl. m. Prahy v této souvislosti u žalobce zabýval konkrétními okolnostmi, které právě uvedl v daném rozsudku Nejvyšší správní soud, a na základě kterých setrval u žalobce na výši pokuty, i přes její případný likvidační charakter.
55. Dle městského soudu jsou jak zdůvodnění výše pokuty, tak i následná úvaha ohledně důvodnosti trvání na její výši ve vztahu k její případné likvidační povaze dostatečné. Je navíc zřejmé, že výše pokuty byla i nadále stanovena při dolní hranici zákonem stanovené sazby (v jedné čtvrtině), nikoli tedy excesivně, a Magistrát hl. m. Prahy se podrobně zabýval tím, proč je nutné u žalobce trvat na její výši s odkazem judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou dle názoru městského soudu správní orgány respektovaly. Námitka proto není důvodná.
56. Žalobce součástí žaloby učinil rovněž návrh na rozhodnutí soudu o upuštění od uložené pokuty případně o její snížení, přičemž v rámci doplnění žaloby žalobcem přiložil kopie zejména výkazu zisku a ztrát, rozvahu ve zjednodušeném rozsahu a daňové přiznání za rok 2013 s odůvodněním, že uložená sankce představuje významný zásah do majetkových poměrů stěžovatele.
57. K tomu městský soud uvádí, že od upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích dovolených zákonem může soud v souladu s § 78 odst. 2 soudního řádu správního rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*. Vzhledem k

okolnostem daného případu a též s přihlédnutím k maximální výši sankce, kterou je možné za tento typ správního deliktu podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách pachateli uložit, nelze pokutu ve výši 250 000 Kč označit za zjevně nepřiměřenou. Návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu proto soud nevyhověl, aniž by prováděl dokazování (daňové přiznání, rozvaha, výkaz zisku a ztrát). Tvrzení ohledně ukončení spolupráce s problémovými řidiči a to, že žalobce již nemá žádné zaměstnance, je v tomto případě ve vztahu k majetkovým poměrům a k případné moderaci výše pokuty dle soudu irelevantní.

58. **Ad 15)** Konečně ani poslední námitku žalobce, týkající se nedostatečného odůvodnění uložené povinnosti uhradit náklady správního řízení, neshledal městský soud opodstatněnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výrok o povinnosti žalobce uhradit náklady správního řízení odůvodnil odkazem na § 79 odst. 5 správního řádu, dle kterého správní orgán uloží účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost paušální částkou nahradit náklady řízení. Takové odůvodnění považuje soud za postačující, neboť v nyní posuzované věci nebylo pochyb o tom, že řízení bylo zahájeno z důvodu, že deliktním jednáním (předražení jízdného) došlo k porušení povinnosti uložené zákonem o cenách ve spojení s nařízením o maximálních cenách. Správní řízení proto bylo vyvoláno porušením právní povinnosti ze strany žalobce, resp. jeho zaměstnance.
59. Městský soud proto konstatoval, že Magistrát hl. m. Prahy provedeným dokazováním náležitě zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Rovněž i žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

60. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
61. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. února 2018

JUDr. Karla Č h á b e r o v á
předsedkyně senátu